

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET GOGIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 1605/14)

PRESUDA

Članak 6. stavak 1 (građanski aspekt) • Pristup sudu • Podnositelj zahtjeva nije mogao ishoditi konačno rješavanje spora o isplati naknade • Niz propusta i nesigurnost koju su stvorili domaći sudovi • Podnositelj ne može snositi teret pogrešaka suda • Miješanje je neopravdano

STRASBOURG

8. listopada 2020.

KONAČNA

08/01/2021

Ova presuda je postala konačna pod okolnostima navedenima u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Gogić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Krzysztof Wojtyczek, *predsjednik*,

Ksenija Turković,

Linos-Alexandre Sicilianos,

Aleš Pejchal,

Armen Harutyunyan,

Pere Pastor Vilanova,

Pauliine Koskelo, *suci*,

i Abel Campos, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost održanog 1. rujna 2020. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 1605/14) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Ivan Gogić („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 18. prosinca 2013.

2. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa N. Owens, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva prigovorio je, konkretno, zbog nemogućnosti pristupa sudu i kršenja njegova prava na mirno uživanje vlasništva. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije i članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

4. Dana 31. ožujka 2016. godine Vlada je obaviještena o gore navedenim prigovorima, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim na temelju pravila 54. stavka 3. Poslovnika Suda.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1985. godine i živi u Zagrebu.

6. Dana 7. siječnja 2003. podnositelj zahtjeva potpisao je ugovor kao profesionalni košarkaš (dalje u tekstu: „ugovor“) s košarkaškim klubom D. (dalje u tekstu: „klub“).

7. Godine 2005. podnositelj zahtjeva zatražio je od Povjerenstva za natjecanje Hrvatskog košarkaškog saveza (dalje u tekstu: „Povjerenstvo“), regulatornog tijela Saveza, da raskine njegov ugovor i da mu se isplati iznos koji mu duguju za igranje košarke.

8. Dana 18. srpnja 2005. Povjerenstvo je prihvatilo zahtjev podnositelja, raskinulo ugovor i naložilo klubu da podnositelju isplati iznos od 14.500,00 eura (EUR) ili 105.995,00 hrvatskih kuna (HRK).

9. Klub je podnio žalbu protiv odluke od 18. srpnja 2005. godine Arbitraži Hrvatskog košarkaškog saveza (dalje u tekstu: „Arbitraža“), a taj je sud 29. srpnja 2005. godine potvrdio odluku od 18. srpnja 2005. godine.

10. Klub nije isplatio iznos koji pripada podnositelju zahtjeva i time nije poštovao arbitražnu odluku.

11. Dana 23. rujna 2008. podnositelj zahtjeva podnio je tužbu protiv kluba Općinskom građanskom sudu u Zagrebu (dalje u tekstu: „Općinski sud“), tražeći isplatu iznosa od 14.500,00 EUR ili 105.995,00 HRK jer klub nije poštovao arbitražnu odluku.

12. Dana 8. lipnja 2010. Općinski sud utvrdio je da je odluka Arbitraže ovršna isprava. Naglasio je i da zahtjev podnositelja u biti predstavlja prijedlog za ovrhu odluke Arbitraže, koja se treba smatrati ovršnom odlukom arbitražnog suda i koja je u nadležnosti Županijskog suda u Zagrebu (dalje u tekstu: „Županijski sud“). Stoga se oglasio nenadležnim i ustupio je predmet tom sudu.

13. Nakon što je klub podnio žalbu, dana 20. ožujka 2012. Županijski je sud ukinuo rješenje prvostupanjskog suda i odbacio je tužbu podnositelja zahtjeva zbog postojanja *res judicata*. Složio se sa zaključcima prvostupanjskog suda da odluke Hrvatskog košarkaškog saveza predstavljaju ovršne odluke arbitražnog suda. Međutim, Županijski sud je utvrdio da se ne može smatrati da zahtjev podnositelja predstavlja prijedlog za ovrhu s obzirom na to da nije ispravno podnesen. S obzirom na svoj zaključak da arbitražna odluka ima snagu *res judicata*, Županijski je sud odbacio tužbu podnositelja zahtjeva. Također je naložio podnositelju zahtjeva da klubu plati iznos od 11.459,50 kuna na ime troškova. To je rješenje dostavljeno punomoćniku podnositelja zahtjeva 18. lipnja 2012. godine.

14. Dana 6. srpnja 2012., oslanjajući se na rješenje Županijskog suda, podnositelj zahtjeva podnio je tom sudu (koji je zasjedao kao prvostupanjski sud) prijedlog za ovrhu odluke Arbitraže.

15. Dana 11. rujna 2012. godine Županijski sud donio je rješenje o ovrsi protiv kluba kao dužnika.

16. Klub je zatim podnio žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, a Vrhovni je sud 14. studenoga 2012. godine ukinuo rješenje o ovrsi i odbacio prijedlog za ovrhu. Smatrao je da Arbitraža nije arbitražni sud u smislu mjerodavnog domaćeg prava i da njezina odluka ne predstavlja valjanu osnovu za ovrhu te se ne može izravno izvršiti.

17. Dana 14. veljače 2013. podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu; dana 20. lipnja 2013. Ustavni sud Republike Hrvatske tu je ustavnu tužbu odbacio.

18. Odluka Ustavnog suda dostavljena je punomoćniku podnositelja zahtjeva 10. srpnja 2013. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

19. U skladu s mjerodavnim odredbama Zakona o arbitraži (Narodne novine br. 88/2001), arbitraža je suđenje pred arbitražnim sudom bez obzira na to organizira li ga ili njegovo djelovanje osigurava arbitražna ustanova ili ne (članak 2. stavak 1. točka 1.). Arbitražni sud nedržavno je tijelo koji svoje ovlaštenje da rješava sporove crpi iz sporazuma stranaka (članak 2. stavak 1. točka 3.). Pravorijek arbitražnog suda ima prema strankama snagu pravomoćne sudske presude osim ako su se stranke izričito sporazumjele da se pravorijek može pobijati pred arbitražnim sudom višeg stupnja (članak 31.).

20. Na temelju mjerodavnih odredbi Ovršnog zakona (Narodne novine br. 112/2012, s daljnjim izmjenama i dopunama), smatra se da ovršna odluka arbitražnog suda predstavlja ovršnu ispravu (članak 23. stavak 3.).

21. U skladu s mjerodavnim odredbama Statuta Hrvatskog košarkaškog saveza, Arbitraža Saveza nezavisno je tijelo Saveza koje odlučuje o žalbama protiv, *inter alia*, odluka Povjerenstva (članak 53. stavak 1.).

22. Mjerodavne odredbe Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, s daljnjim izmjenama i dopunama) o podnošenju revizije izložene su u predmetu *Zubac protiv Hrvatske* [VV], br. 40160/12, stavci 33. i 101., 5. travnja 2018.).

23. U skladu s člankom 371. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/1991, s daljnjim izmjenama i dopunama), opći rok zastare potraživanja je pet godina.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

24. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da nije imao pristup sudu kako je predviđen člankom 6. stavkom 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj...“

25. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

1. Tvrđnje stranaka

26. Vlada je naglasila činjenicu da je, nakon donošenja rješenja Županijskog suda od 20. ožujka 2012. godine kojim je odbačena njegova tužba, podnositelj zahtjeva odmah pokrenuo ovršni postupak pred tim sudom, iako je imao na raspolaganju daljnja pravna sredstva. Konkretno, mogao je izjaviti izvanrednu reviziju protiv navedenog rješenja Županijskog suda. Vlada je tvrdila i da je podnositelj zahtjeva propustio podnijeti još jednu građansku tužbu u vezi sa svojim potraživanjem nakon donošenja rješenja Vrhovnog suda od 14. studenoga 2012. godine.

27. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da, prema dobro utvrđenoj praksi Suda, izvanredna revizija ne predstavlja pravno sredstvo koje se mora iscrpiti. Štoviše, nije imao pravni interes za podnošenje izvanredne revizije protiv rješenja Županijskog suda od 20. ožujka 2012. godine s obzirom na to da ga je taj sud uputio da svoju tražbinu može izravno namiriti putem ovršnog postupka. U pogledu tvrdnje Vlade da je trebao podnijeti još jednu tužbu nakon donošenja rješenja Vrhovnog suda od 14. studenoga 2012. godine, podnositelj zahtjeva naglasio je da se od njega nije moglo očekivati da ponovno koristi isti pravni put koji je prethodno bezuspješno koristio. U svakom slučaju, nije mogao podnijeti još jednu tužbu jer je u odnosu na njegovo potraživanje nastupila zastara.

2. Ocjena Suda

28. Sud napominje da nije sporno između stranaka da se članak 6. primjenjuje na predmetni postupak. S obzirom na činjenicu da se sporna pitanja odnose na zahtjev za naknadu, Sud nema razloga sumnjati u primjenjivost članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi, primjerice, *Georgiadis protiv Grčke*, 29. svibnja 1997., stavak 37., *Izvešća o presudama i odlukama 1997-III*, i *Shulepova protiv Rusije*, br. 34449/03, stavak 60., 11. prosinca 2008.).

29. U pogledu tvrdnje Vlade da je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti izvanrednu reviziju protiv rješenja Županijskog suda od 20. ožujka 2012. godine, Sud napominje da je u tom rješenju Županijski sud utvrdio da odluka Arbitraže u korist podnositelja zahtjeva zapravo predstavlja dovoljnu osnovu za ovrhu, koja, za svrhu građanskog postupka, ima snagu *res judicata*. U tim se okolnostima Sud slaže s podnositeljem zahtjeva da on nije imao pravni interes za podnošenje izvanredne revizije s obzirom na to da njegova novčana tražbina koja je proizlazila iz odluke Arbitraže nije bila dovedena u sumnju. Štoviše, nakon donošenja te odluke, nije bilo nerazumno da podnositelj zahtjeva pribjegne ovršnom postupku kako bi namirio svoju tražbinu. Prema tome, Sud ne smatra da je bio dužan podnijeti reviziju. Stoga odbacuje prigovor Vlade u tom pogledu.

30. U pogledu tvrdnje Vlade da je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti još jednu tužbu u vezi sa svojim potraživanjem nakon donošenja rješenja Vrhovnog suda od 14. studenoga 2012. godine, Sud utvrđuje da je usko povezana s prigovorom podnositelja zahtjeva zbog nemogućnosti pristupa sudu te bi je stoga trebalo spojiti s ispitivanjem osnovanosti.

31. Sud nadalje primjećuje da prigovor podnositelja zahtjeva nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

32. Podnositelj zahtjeva naglasio je da je nakon donošenja odluke Arbitraže pokušao ishoditi provedbu te arbitražne odluke podnošenjem tužbe Općinskom sudu, tražeći priznanje te odluke. Njegova građanska tužba je odbačena uz obrazloženje da je odluka Arbitraže stvorila učinak *res judicata* u pogledu njegova potraživanja naknade protiv kluba. Utvrđeno je i da bi podnositelj trebao tražiti ovrhu arbitražne odluke putem ovršnog postupka. Podnositelj zahtjeva istaknuo je da je, u skladu s tim, pokrenuo ovršni postupak. Međutim, nakon što je podnositelj od Županijskog suda ishodio rješenje o ovrsi, Vrhovni je sud, povodom žalbe koju je podnio klub, ukinuo to rješenje o ovrsi, smatrajući da odluka Arbitraže ne predstavlja valjanu osnovu za ovrhu i da se ne može izravno izvršiti. Prema mišljenju podnositelja zahtjeva, nakon toga nije bio dužan (a niti bi mogao) pokrenuti novi parnični postupak. Štoviše, u međuvremenu je u odnosu na njegovo potraživanje nastupila zastara. Ukratko, postupanje domaćih sudova spriječilo ga je u ostvarivanju njegovog potraživanja protiv kluba.

33. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva imao mogućnost pokretanja novog parničnog postupka na temelju zaključka Vrhovnog suda da arbitražna odluka ne predstavlja ovršnu ispravu i da stoga nema snagu *res judicata*. Prema mišljenju Vlade, čak i ako je podnositelj zahtjeva smatrao da postoje nejasnoće u mjerodavnom domaćem zakonu i sudskoj praksi u pogledu prirode arbitražnih odluka, Vrhovni je sud pojasnio to pitanje donošenjem rješenja u predmetu podnositelja zahtjeva, u skladu sa zakonom. Međutim, činjenica da je Županijski sud ranije odlučio drugačije nije bila posljedica proizvoljnosti, već samo pogreška u ocjeni, koju je Vrhovni sud (u skladu sa svojom ustavnom ulogom) zatim ispravio. Prema mišljenju Vlade, stoga ne može biti govora o povredi prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu.

2. Ocjena Suda

34. Sud na početku napominje, uzimajući u obzir utvrđenja Vrhovnog suda u ovom predmetu (vidi stavak 16. ove presude), da se u ovom predmetu otvara pitanje pristupa sudu, a ne ovrhe arbitražnog pravorijeka.

35. Sud se poziva na opća načela u pogledu prava na pristup sudu kako su izložena u predmetima *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunjske* [VV], br. 76943/11, stavci 84. - 90., 116. ECHR 2016 (izvadci), i *Zubac protiv Hrvatske* [VV], br. 40160/12, stavci 76. - 79., 5. travnja 2018.

36. Pravo na pristup sudu na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije jamči ne samo pravo na pokretanje postupka već i pravo na "rješavanje" spora od strane suda (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, gore citirani predmet *Lupeni*, stavak 86.).

37. U ovom predmetu, Sud napominje da je podnositelj zahtjeva mogao pokrenuti postupak pred nadležnim sudom podnošenjem građanske tužbe protiv kluba tražeći isplatu iznosa koji mu pripada (vidi stavak 11. ove presude). Međutim, nikada nije uspio ishoditi rješenje svog spora s klubom o njegovom potraživanju naknade. To stoga što su niži sudovi smatrali da je trebao pokrenuti ovršni postupak, a ne redovni parnični postupak. Međutim, nakon što je podnositelj postupio u skladu s tom uputom, Vrhovni sud je utvrdio da je on zapravo trebao pokrenuti redovni parnični postupak, a ne ovršni postupak.

38. Iz toga proizlazi da podnositelj zahtjeva nije mogao ishoditi konačno "rješavanje" svog spora s klubom o potraživanju naknade. Stoga je došlo do miješanja u njegovo pravo na pristup sudu. Preostaje vidjeti je li to miješanje bilo opravdano.

39. S tim u vezi, Sud napominje da je tijekom cjelokupnog domaćeg postupka podnositelj zahtjeva pravilno koristio sve pravne puteve koji su mu bili na raspolaganju. Doista, prvo je potraživao naknadu od kluba putem parničnog postupka; prema naknadnom zaključku Vrhovnog suda, to je bio odgovarajući postupovni put koji je trebalo slijediti, s obzirom na okolnosti predmeta. Međutim, Općinski sud i Županijski sud pogrešno su odbacili njegov zahtjev, utvrdivši da je arbitražna odluka stvorila učinak *res judicata*. Predložili su mu i da pokrene ovršni postupak, što je, kako je već navedeno, Vrhovni sud na kraju smatrao neodgovarajućim postupovnim putem.

40. Iz navedenog proizlazi da se ništa ne može prigovoriti podnositelju zahtjeva u pogledu njegova postupanja u postupku. Stalno je ustrajao u svom predmetu na način koji je bio u skladu s mjerodavnim zakonom i uputama domaćih sudova. Zapravo zbog niza propusta i nesigurnosti koju su stvorili domaći sudovi na kraju o podnositeljevom predmetu nije odlučeno. Štoviše, Sud napominje da je, prema navodima podnositelja zahtjeva, relevantni rok zastare istekao. Stoga je u odnosu na njegovo potraživanje nastupila zastara i ne može se ostvarivati u parničnom postupku (vidi stavke 23. i 32. ove presude); Vlada to nije osporila u svojim podnescima.

41. S obzirom na te okolnosti i u skladu sa praksom Suda o štetnim posljedicama pogrešaka počinjenih tijekom postupka (vidi gore citirani predmet *Zubac*, stavak 90.), Sud utvrđuje da teret pogrešaka počinjenih u predmetu podnositelja zahtjeva ne može snositi podnositelj.

42. Iz toga proizlazi da se predmetno miješanje ne može smatrati opravdanim.

43. Prema tome, Sud odbacuje prigovor Vlade (koji je prethodno spojio s ispitivanjem osnovanosti – vidi stavak 29. ove presude) i utvrđuje da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 1. PROTOKOLA BR. 1 UZ KONVENCIJU

44. Podnositelj zahtjeva prigovorio je zbog kršenja njegova prava na mirno uživanje njegova vlasništva zbog činjenice da nije mogao ishoditi "rješavanje" spora o svojoj novčanoj tražbini. Pozvao se na članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

45. Sud primjećuje da je ovaj dio zahtjeva usko povezan s prigovorom na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije o pristupu sudu i stoga se mora proglasiti dopuštenim. Uzimajući u obzir navedena utvrđenja da su domaći sudovi podnositelju zahtjeva uskratili priliku da ishodi ispitivanje osnovanost njegova predmeta i time povrijedili pravo podnositelja zahtjeva na pristup sudu, Sud zaključuje da nema potrebe za zasebnim ispitivanjem ovog prigovora jer je već ispitan na temelju članka 6. stavka 1. (usporedi *Ateş Mimarlık Mühendislik A.Ş. protiv Turske*, br. 33275/05, stavak 60., 25. rujna 2012.).

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

46. Članak 41. Konvencije glasi:

“Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

47. Podnositelj zahtjeva potraživao je naknadu materijalne štete u iznosu od 14.500,00 EUR (zajedno sa zakonskim zateznim kamatama), koji odgovara naknadi koju mu je klub trebao platiti, i iznos od 2.055,62 EUR za troškove i izdatke parničnog i ovršnog postupka koje je bio obvezan platiti klubu. Potraživao je i iznos od 10.000,00 EUR na ime naknade nematerijalne štete.

48. Vlada je podnositeljev zahtjev smatrala neosnovanim i nepotkrijepljenim.

49. Sud utvrđuje da se utvrđenje povrede Konvencije u ovom predmetu odnosi na nemogućnost podnositelja zahtjeva da ishodi pred domaćim sudovima rješavanje svog zahtjeva protiv kluba, koje je priznato odlukom Arbitraže u njegovu korist u iznosu od 14.500,00 EUR. Kao što je već navedeno, zbog okolnosti koje su dovele do utvrđivanja povrede, u odnosu na potraživanje podnositelja zahtjeva nastupila je zastara prema mjerodavnom domaćem zakonu (vidi stavak 40. ove presude). S obzirom na te okolnosti, Sud smatra primjerenim dosuditi iznos od 14.500,00 EUR koji potražuje podnositelj zahtjeva. S druge strane, Sud napominje da podnositelj zahtjeva nije naveo iznos zakonskih zateznih kamata na taj iznos; stoga odbacuje dio zahtjeva koji se odnosi na zakonske zatezne kamate. Sud nadalje smatra da bi podnositelju zahtjeva trebao biti nadoknađen iznos od 2.055,62 EUR, koji je bio obvezan snositi kao posljedicu odbacivanja njegovih tužbi na domaćoj razini. Sud stoga dosuđuje naknadu materijalne štete u iznosu od 16.555,62 EUR.

50. Nadalje, odlučujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje iznos od 6.000,00 EUR na ime naknade nematerijalne štete.

B. Troškovi i izdatci

51. Podnositelj zahtjeva potraživao je i 6.560,60 EUR na ime troškova i izdataka za njegovo pravno zastupanje koji su nastali pred domaćim sudovima i troškova i izdataka koji su nastali pred Sudom. Podnositelj zahtjeva zatražio je da se dosuđena naknada za troškove i izdatke postupka uplati na bankovni račun njegove punomoćnice.

52. Vlada je osporila to potraživanje.

53. Uzimajući u obzir dokumente koje posjeduje i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim dosuditi potraživani iznos za troškove i izdatke u domaćim postupcima, kao i u postupku pred Sudom. Taj se iznos mora uplatiti izravno na bankovni račun punomoćnice podnositelja zahtjeva.

C. Zatezna kamata

54. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Odlučuje* spojiti Vladin prigovor o neiscrpljenosti domaćih pravnih sredstava s ispitivanjem osnovanosti te ga odbacuje;

PRESUDA GOGIĆ protiv HRVATSKE

2. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
3. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
4. *Presuđuje* da nije potrebno zasebno ispitati prigovor na temelju članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju;
5. *Presuđuje*
 - (a) da tužena država treba isplatiti podnositelju zahtjeva, u roku od tri mjeseca od datuma kada presuda postane pravomoćna, na temelju članka 44. stavka 2. Konvencije, sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u valutu tužene države prema tečaju važećem na dan isplate:
 - (i) 16.555,62 EUR (šesnaest tisuća petsto pedeset i pet eura i šezdeset i dva centa), na ime naknade materijalne štete, uvećano za sve poreze koji bi podnositelju zahtjeva mogli biti obračunati na taj iznos;
 - (ii) 6.000,00 EUR (šest tisuća eura) na ime naknade nematerijalne štete, uvećano za sve poreze koji bi podnositelju zahtjeva mogli biti obračunati na taj iznos;
 - (iii) 6.560,60 EUR (šest tisuća petsto šezdeset eura i šezdeset centa), na ime troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koji bi podnositelju zahtjeva mogli biti obračunati na taj iznos, koje treba uplatiti na bankovni račun punomoćnice podnositelja zahtjeva;
 - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
6. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednom naknadom.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 8. listopada 2020. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Abel Campos
Tajnik

Krzysztof Wojtyczek
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

ALKEMIST
European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524

